

virkelig endelig kommen hertil! . . . Nej, det var da det fornøjeligste, det . . . saa det er virkelig vor nye Præst! . . . Og saadan er det altsaa, at De ser ud! . . . Ja, det havde jeg jo netop tænkt mig . . . Nej, det er da det fornøjeligste, det . . .“

Hun havde stillet sig op et Stykke fra ham, med bægge Hænder hvilende paa sin svære Mave, og blev ved at gentage sine Udbrud, mens hun henrykt betragtede ham fra Hoved til Fod.

Kapellanen, der tilsidst følte sig lidt genert ved denne Mønstring, gav sig til at spørge om den Syges Befindende.

Men hun kunde ikke komme sig af sin glade Overraskelse eller løsrive sig fra sin Beskuen. Først da Manden bag fra havde rykket hende et Par Gange i Skørtet, besvarede hun Kapellanens Spørgsmaal.

„Jo, ellers Tak,“ sagde hun da i forandret Tone og saa' hen imod Døren, som hun havde ladet staa paa Klem efter sig. „Nu er det da, Gud være lovet, blevet noget mildere . . . Men ved Middagstid var det ellers grumme simpelt, og da saa Vejret bedrede sig, saa syntes vi jo, at det var rigtigst at skikke Provsten Bud . . . Men kanske skulde vi hellere have ladet det være, for der er da vistnok nu ingen Fare længer . . . og